
Inéz Melichová
Pomsta za neveru
SLOVENSKÝ TRILER
MARENČIN PT

PT

POMSTA za NEVERU

Inéz Melichová

Pomsta za NEVERU

MARENČIN PT

© Inéz Melichová, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
781. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0518-0 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0519-7 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0520-3 (ePub)

„Čo sa robí z lásky,
robí sa vždy mimo dobra a zla.“

Friedrich Nietzsche

1.

Paula práve zatvorila notebook, keď sa kuchyňou rozľahlo zvonenie domového zvončeka. Dokončila niekoľko daňových a štatistických výkazov a cítila sa unavene. Na nezvaného hosťa nemala chuť a ani energiu.

Podišla k oknu a spoza žalúzií uvidela štíhlu ženu vo vysokých čižmách, krátkej sukni a červenom mohérovom roláku. Tmavé vlasy mala rovné a starostlivo vyžehlené. Tvár jej zakrýval tieň, ale napriek tomu Paula okamžite spoznala identitu neočakávanej návštevy. Zostala stáť neschopná pohybu. Na chvíľu si dokonca pomyslela, že má halucináciu a osoba, stojaca pred dverami, je iba prelud.

Paula si vzdychla a so sebazaprením otvorila dvere.

„Ahoj," pozdravila ju rozpačito žena, s ktorou sa kedysi delila o internátnu izbu.

„Ahoj, čo ťa sem priviedlo Silvia?" odvetila jej chladne.

„Mala som cestu okolo a myslela som, že by bolo fajn, keby som ťa..."

„Naozaj? V takom prípade si sa podujala na poriadne dlhú prechádzku," prerušila ju Paula, potláčajúc iróniu v hlase. Nevideli sa celých šesť rokov, počas ktorých sa ju Silvia ani raz nepokúsila vyhľadať.

„Doviezol ma priateľ," odvetila a vyplašene nazerala poza Paulin chrbát. „Má tu nablízku nejaké vybavovačky... Ani si nevieš predstaviť, aká som rada, že ťa opäť vidím," rapotala neprirodzene veselým hlasom.

Paula uvažovala, že nevítanej návšteve zaplesne dvere pred nosom, lenže kombinácia Silviinej predstieranej radosti a potláčanej nervozity v nej vzbudila zvedavosť.

„Poď ďalej. Varím vodu na čaj, dáš si aj ty?“ navrhla jej.

„Dám si, no nezdržím sa dlho,“ zaštebotala Silvia a obozretne sa rozhliadala po byte.

Paula usadila Silviu v obývačke a išla zaliať čaj. Keď sa vrátila, Silvia stála pri jej konferenčnom stolíku a nazerala do jej papierov. „Pracuješ z domu?“ opýtala sa.

„Áno, pracujem ako účtovníčka. Po... potom som prestúpila na odbor účtovníctvo a audítorstvo.“

„Dobre si urobila. Ani mne podnikový manažment neprirástol k srdcu,“ opatrne si sadla na okraj sedačky. Naďalej sa pozorne rozhliadala a podľa výrazu jej tváre sa dalo usúdiť, že jednoducho zariadená obývačka ju nenadchla. „Bývaš tu sama?“ spýtala sa, keď si všetko dôkladne poobzerala.

„Áno, sama,“ odvetila Paula stroho a položila pred návštevu podnos so šálkami.

„Aha. A nevadí ti to?“

„Prečo by mi to malo vadiť? pozrela na Silviu. Jej oči boli blankytne modré, ale chýbala im hĺbka. „Mám tu všetko, čo potrebujem,“ pokračovala a snažila sa pôsobiť nenútene.

„Jasné, chápem,“ zašveholila Silvia, ale jej pohľad hovoril, že Paule neverí ani slovo. Pravdepodobne si myslela, že na život bez muža sú odsúdené len úplné chudery.

„A čomu sa venuješ ty?“ prejavila zvedavosť aj Paula.

„Pracujem u Mareka,“ odvetila Silvia a Paula kŕčovite zovrela ruky. „Nedávno mu zomrel otec. Prevzal po ňom realitku. Rozhodol sa ju rozšíriť a tak ma oslovil. Prijal aj Dušana. Za tie roky, čo sme spolu študovali na výške, sa dobre poznáme a Marek vie, že nám môže dôverovať.“

Prešlo iba päť minút, odkedy Paula otvorila dvere a pustila do svojho príbytku túto ženu, a už cítila pulzujúcu bolesť v spánkoch. Zaťala zuby a pery sa jej stenčili do rovnej čiary.

„Ešte stále sa na neho hneváš?“ opýtala sa Silvia. Očividne si príčinu jej výrazu v tvári vysvetlila po svojom. „Marek je fajn chlap a je mi ľúto, čo ti spravil, ale nemôžeš ho nenávidieť do smrti.“

Paula mala čo robiť, aby sa ovládla a prekonala vnútornú búrku emócií, ktorá jej roztriasla ruky.

„Vieš, čo mi je ľúto?“ opýtala sa Silvie a s neprimerane hlasným cinknutím položila šálku na podnos. „To, že ma Marek opustil a začal chodiť s mojou najlepšou kamoškou, by som dokázala predýchať. Ale nedokážem sa vyrovnať s tým, že ste sa mi všetci, vrátane teba, otočili chrbtom. Všetci ste chytili stranu tej klamárke Marte.“

„Kvôli tomu si nemusela prestúpiť na iný odbor. Časom by sa všetko utriaslo,“ usmiala sa Silvia nevinne.

Paulu ovládol hnev, ktorý doposiaľ v sebe zo všetkých síl dusila. Vyčítavo pozrela na bývalú priateľku. „Netuším, prečo si si na mňa spomenula po toľkých rokoch, ale obávam sa, že už je to trochu neskoro. Odkáž Marekovi, nech sa mu darí v láske aj v biznise, a to isté želám aj tebe. No ak zháňa dôveryhodnú účtovníčku, nech sa obráti inam.“

„Neprišla som ti ponúkať prácu.“

„Tak potom prečo si tu? Nepovedz mi, že len tak si si na mňa spomenula. Tomu neuverím.“

„Marta zmizla,“ riekla Silvia skoro šeptom.

„Čo?“ Paule pri tom mene naskočili zimomriavky a v žalúdku pocítila nevoľnosť.

„Asi ťa poteší, že s Marekom im to vydržalo sotva tri mesiace. Potom sa rozišli. A pred týždňom nevedno kam zmizla.“

„Je mi srdečne jedno, ako dlho spolu chodili a kam sa vyparila Marta,“ zvolala Paula roztrpčene. „Ak si mi chcela oznámiť len toto, nemusela si sa unúvať.“

„S ňou sa rozišiel v dobrom. Zostali v kontakte a dokonca jej pomáhal s predajom pozemkov, ktoré zdedila. Párkrát bola u nás v kancelárii, ale pôsobili na mňa iba ako dávni priatelia. Marta mala odvtedy niekoľko vzťahov a Marek všetok voľný čas venuje firme.“

„Už tomu rozumiem! Chceš mi naznačiť, že keď Marta zmizla, mám šancu?“ riekla Paula posmešne.

„Nie, nič ti nenaznačujem," odvetila Silvia vážnym hlasom. „Marta naozaj zmizla a je po nej vyhlásené pátranie."

„Možno si len našla nový objekt a niekde si s ním užíva."

„To sotva. Políciu zalarmoval jej súčasný priateľ. V ten večer sa niekam chystali, ale už od obeda mala vypnutý mobil. Obvolal všetkých jej známych, vrátane mňa, ale nikto o nej nič nevedel."

„To ešte nič neznamená," namietla Paula. „Marta si odjakživa robila, čo chcela," riekla chladne.

„Paula, chápem, že tvoj názor na Martu nie je najlepší, ale tentoraz jej krivdíš. Vieš, že môj otec pracuje na polícii. Povedal mi, že v priebehu dvoch týždňov zmizla ešte ďalšia žena a muž a existujú dôkazy, na základe ktorých je medzi nimi spojitosť."

Paula prevrátila očami. „Okej, tak už to vyklop, som podozrivá alebo som ďalšia v poradí? Lebo ak sa ma to netýka, nevidím najmenší dôvod, prečo by ma to malo zaujímať."

„No, zistilo sa, že..." Silvia sa na pár sekúnd odmlčala, aby našla vhodné slová, „je tu spojitosť s istou facebookovou skupinou," vzápätí zmĺkla a významne pozrela na hostiteľku.

„Stále netuším, prečo mi to hovoríš a čo to má so mnou spoločné."

„Ty o ničom nevieš?" opýtala sa Silvia udivene.

Paula zamietavo pokrútila hlavou. „Čo by som o tom mala vedieť?"

„Je to podporná skupina, v ktorej medzi sebou komunikujú ľudia, ktorí sa stali obeťami psychického násilia alebo partnerskej nevery."

„Chceš mi tým naznačiť, že som chudera, odkázaná na pomoc nejakých nešťastníkov z facebooku..." Paula nedokázala dopovedať vetu a jej tvár nadobudla bordový odtieň.

„Paula, po tom rozchode si mala právo byť nahnevaná a hľadať pomoc medzi ľuďmi, ktorí prežili niečo podobné. Zatiaľ sa nevie, čo sa s tými zmiznutými ľuďmi stalo, či ich niekde únosca väzní alebo..." Silvii sa zlomil hlas.

Paula na ňu zhrozene pozerala, neschopná slov. „A ja ťa zas ubezpečujem, že som nikdy nebola v žiadnej facebookovej skupine," odvetila, keď sa z prvotného šoku ako-tak spamätala. „Dokonca nemám ani vlastný profil. Ak ma nepodozrievaš, smiem vedieť, prečo mi to hovoríš? Alebo si naozaj myslíš, že som tých ľudí uniesla ja?!" riekla rozčúlene.

„Ako ti niečo také mohlo napadnúť!" zvolala Silvia a rozpačito uhla očami. Jej reakcia nevyznela ani trochu presvedčivo. „Samozrejme, že ty s tým nemáš nič spoločné, no možno si niekomu o Marte povedala, a ten sa rozhodol, že..."

„Preboha, Silvia, spamätaj sa! Fakt si presvedčená, že niekto odstránil Martu len preto, že mi pred šiestimi rokmi prebrala frajera? Nenapadlo ti, že Marta mohla naštvať aj niekoho iného?"

„Chcem, aby si vedela, že som otcovi nič o tebe nepovedala," vyhlásila Silvia dôrazne, „ale možno sa to po čase dozvedia. Nie som jediná, kto vie o vašom konflikte."

Paulu až nadvihlo zo stoličky. „Po prvé, nebol to náš konflikt, ohováračská kampaň patrí medzi Martine metódy. A po druhé, ak s tým má niečo spoločné tá facebooková skupina, potom bude ľahké zistiť, kto a z akého dôvodu Martu nenávidel," povedala nahnevane, až sa jej roztriasol hlas. Už sa ani nenamáhala skryť zlosť a zlú náladu.

Silvia sklopila oči a zjavne nevedela, ako má reagovať. „Chcela som ťa iba varovať. Myslela som, že ak si v tej skupine, bude rozumné ťa upozorniť," koktala. „Vieš, dodnes mám výčitky svedomia. Je mi ľúto, že som ti vtedy neverila. Marta o tebe hovorila kadejaké veci a... ak mi môžeš odpustiť... Niekoľkokrát som chcela za tebou prísť a všetko ti vysvetliť, ale nikdy som nenabrala odvahu. Až teraz, keď..." mumlala potichu a v očiach sa jej zračil strach.

Paula nevedela, či sa má smiať, alebo plakať. „Ďakujem, že si ma varovala, ale žiadne alibi nebudem potrebovať, lebo s touto záležitosťou nemám naozaj nič spoločné. Zabudnime na minulosť," dokončila zmierlivým tónom.

Silvii viditeľne odľahlo a Paula si pomyslela, že ak odpustenie znamená absolútnu ľahostajnosť, ktorú voči nej pociťovala, potom jej neklamala.

Prehodili ešte zopár zdvorilostných fráz a keď dopili čaj, Paula vyprevadila návštevu. Len čo za ňou zavrela dvere, vyčerpane sa zviezla do kresla v obývačke. Uvažovala, čo Silviu donútilo prísť za ňou, povedať jej o Martinom zmiznutí a potom prosiť o odpustenie. Zo Silviiných reakcií postrehla, že ju podozrieva z členstva v akejsi pochybnej facebookovej skupine. Nechápavo potriasla hlavou. Nikdy nepatrila k tým, ktorí svoje problémy riešia verejne na internete. Zvykla si, že so svojimi trápeniami sa musí popasovať sama. Silvia si o nej očividne myslela svoje a hoci sa navonok tvárila priateľsky, podozrievavosť z nej priam vyžarovala. Osamelá podvedená žena bola v jej očiach priam ideálny prototyp pomstychtivej psychopatky. Paule sa od zhnusenia zakrútila hlava. Veľmi si priala uveriť, že Silvia ju vyhľadala z úprimných pohnútok. Lenže v takom prípade by jej bývalá kamarátka nemala dôvod na nervozitu a kŕčovité úsmevy a rozhodne by jej nenapadlo spojiť Martino zmiznutie s udalosťou spred toľkých rokov.

Zapla notebook a pustila sa do práce. Potrebovala prejsť na iné myšlienky, ale nedokázala sa sústrediť. Čo ak Silviu poslal Marek, lebo to on si myslí, že má s Martiným zmiznutím niečo spoločné? Pri tej predstave jej stislo srdce. Trvalo pridlho, kým samu seba presvedčila, že jej na Marekovi nezáleží, vyrovnala sa s rozchodom a zvykla si na dni a noci bez jeho úsmevu a dotykov. No nevedela by sa vysporiadať s vedomím, že muž, s ktorým plánovala spoločný život, ju podozrieva z únosu alebo dokonca z niečoho horšieho. Pred šiestimi rokmi sa zapovedala, že ho už v živote nechce vidieť a ani počuť. Zdá sa, že prišiel čas, kedy bude musieť svoje rozhodnutie zmeniť. Zavolá mu a rázne mu vysvetlí, aby po dôvodoch Martinho zmiznutia pátral v iných vodách. Vzala do ruky mobil a vyhľadala jeho me-

no, no keď ho našla, pri pohľade naň odrazu zaváhala. Zmätene stála uprostred izby s mobilom v ruke a rozmýšľala, prečo to neurobila skôr. Zhlboka si vzdychla a namiesto ikony volať, zvolila možnosť vymazať. Kašle na neho. Nech si o nej myslí, čo chce. Ona za svojou minulosťou už dávno urobila hrubú čiaru.

2.

Ráno sa Paula zobudila spotená, dolámaná a nevyspatá. Silviina návšteva ju rozrušila omnoho viac, než si bola ochotná pripustiť. Chvíľu ležala v posteli a rozmýšľala nad ich včerajšou konverzáciou, ale myšlienky jej utekali ako splašené a navyše si pripadala ako tá najhlúpejšia stvora pod slnkom. Mala poslúchnuť svoj inštinkt a neotvoriť dvere. Vari nečakala, že Silvia si na ňu spomenula po toľkých rokoch, pretože odrazu zatúžila po jej spoločnosti. Paula sa hnevala na seba, na svoju naivitu a neschopnosť poučiť sa zo zlých skúseností. Zhodila zo seba prikrývku, vstala, dala si rýchlu sprchu a urobila si silnú kávu. Na raňajky nemala chuť. Stiahnutý žalúdok jej nedovolil ani pomyslieť na poriadne jedlo. Celá tá nočná mora, ktorú prežívala pred šiestimi rokmi, bola späť. Všetky tie nepríjemné pocity, poníženie, posmech, urážky, sklamania... to všetko sa jej vrátilo ako bumerang.

Nutne sa potrebovala s niekým porozprávať. V ten deň sa nechystala ísť do kancelárie, ale pod ťarchou udalostí svoj plán rýchlo prehodnotila. Napriek tomu, že väčšinou nevyhľadávala spoločnosť, tentoraz nedokázala byť sama.

Cestou do práce rozmýšľala nad Martou. Prihovorila sa jej na seminári z marketingu a už na prvý pohľad pôsobila pohodovo a kamarátsky. Od začiatku sa správala veľmi otvorene, akoby boli odjakživa tie najväčšie kamošky. Paula prekypovala nadšením, že má takú očarujúcu a sympatickú kamarátku. Zdôverovala sa jej so svojimi najväčšími tajomstvami a túžbami a Marta sa rýchlo stala jej spriaznenou dušou. Navyše bola nesmierne spoločenská a okolo seba sústreďovala veľký okruh priateľov, vďaka čomu sa

Paula zoznámila s ďalšími študentami a rýchlo zapadla do kolektívu. Všimla si, že jej nová kamoška bola rada stredobodom pozornosti, ale vzhľadom na jej obľúbenosť ju to vôbec neprekvapovalo. Ich priateľstvo pretrvalo celý jeden semester, no pomaly a nenápadne sa na ňom objavili drobné trhliny, ktoré sotva zbadala, a preto ani nepostrehla, kedy sa zmenili na hlbokú priepasť.

Našťastie, osud jej poslal ako odškodnenie do cesty Romanu. Keď prestúpila na inú fakultu, sedávali spolu na prednáškach, no spočiatku sa k nej Paula správala rezervovane a držala si ju od tela. Až postupne k sebe nadobudli dôveru. Po ukončení štúdia si založili vlastnú účtovnícku firmu a Paula si občas pomyslela, že niekto tam hore asi chcel, aby uverila, že skutoční priatelia existujú.

Romana poznala Paulu ako vlastnú dlaň a keď ju zbadala vo dverách kancelárie, najmä jej mŕtvolne bledú tvár, okamžite pochopila, že s Paulou niečo nie je v poriadku.

„Čo sa ti stalo? Vyzeráš akoby si celú noc preflámovala!“ zvolala zhrozene.

„Vari nesmiem flámovať?“ usmiala sa Paula nasilu. „Potrebujem sa s tebou porozprávať,“ unavene zamierila k sedačke v rohu miestnosti.

„Čo sa ti stalo?“ Romana odložila rozpracovaný výkaz a prisadla si ku kolegyni.

„Včera som mala návštevu,“ vysúkala zo seba.

„Podľa toho ako sa tváriš, to musela byť prinajmenšom daňová kontrola.“

„Horšie. Prišla za mnou Silvia.“

„Počkaj, myslíš tú tvoju spolužiačku, ktorá sa pridala na Martinu stranu a odvtedy ťa ignorovala?“

„Áno, presne tú. Vidím, že si v obraze...“

Paula jej vyrozprávala obsah ich konverzácie a keď skončila, Romana nahnevane vstala z kresla a začala sa prechádzať po miestnosti. „Tá krava ti prišla povedať, že ťa podozrieva z Martinho únosu?“

„V podstate áno. Hoci do očí mi tvrdila opak."

„Nechápem, čo tým sledovala," krútila hlavou Romana.

„To neviem ani ja, ale nezabudla mi pripomenúť, že má otecka policajta, čím mi pravdepodobne chcela naznačiť, aby mi nenapadlo uniesť aj ju."

„Preboha... A čo tá facebooková skupina? Dúfam, že s tým naozaj nemáš nič spoločné."

„Vonkoncom netuším, o čo ide. Nadväzovanie známostí na internete ma neláka a v živote by som sa nepridala do žiadnej skupiny. Ani virtuálnej, ani reálnej."

Romane viditeľne odľahlo. „Nikdy som sa ťa nepýtala na podrobnosti, preto ani neviem, čo sa presne stalo medzi tebou a Martou. No stále som mala pocit, že išlo o viac, než len o to, že ti prebrala frajera."

Paula sa zhlboka nadýchla. Už si odvykla hovoriť o svojich problémoch. Nevedela, ako má Romane vysvetliť, čo prežíva, aby pritom sama nevyzerala ako precitlivená a vzťahovačná egoistka, ktorá nie je schopná s nikým vychádzať.

„Marta sa zmenila, keď som začala chodiť s Marekom," rozhovorila sa pomaly. „Trávila som s ním viac času ako s ňou a myslím si, že jej to dosť vadilo, asi žiarlila a chcela ma úplne znemožniť. Nepýtaj sa ma prečo, to naozaj netuším. Pokojne si o mne mysli, že som paranoidná ženská, ktorá sa nedokáže vyrovnať s rozchodom, a preto si na svoju obhajobu vymýšľa dramatické príbehy."

„Vôbec si to o tebe nemyslím," namietla Romana. „Poznám ťa už dlho a viem, aké ťažké je presvedčiť iných o správnosti našich názorov, pokiaľ sú založené iba na pocitoch a nemáme rukolapný dôkaz.

„Začalo to jej kritickými pripomienkami," pokračovala Paula uvoľnenejšie. „Zrazu jej vadilo, ako sa obliekam, maľujem... Presviedčala ma, že by som mala zmeniť celý šatník, aby som bola atraktívnejšia pre Mareka. Stále mala nepríjemné poznámky, ktoré sa tvárili ako dobre mienené rady. Najprv som jej verila a myslela som si, že má pravdu

a chce mi pomôcť. Neustále mi nepriamo pripomínala, že som z dediny a nič neviem o svete. Dokonca šla so mnou do obchodu a pomohla mi kúpiť si nové šaty na fakultný ples. Bola som jej nesmierne vďačná, až kým som ju nezapočula, sediac v kabínke na záchode, ako sa rozpráva so Silviou. Ohromne sa bavili, ako príšerne som v tých vrecovitých šatách vyzerala. Keď som to Marte vykričala, tvárila sa urazene a nazvala ma hysterkou. Vôbec sa mi neospravedlnila, práve naopak, a odvtedy sa medzi nami všetko zhoršilo."

Paule vyschlo v krku a odrazu nedokázala rozprávať. Romana vstala, naliala jej pohár vody a sadla si priamo oproti nej. Paula si nervózne odpila, ale Romanin otáznik v očiach bol neprehliadnuteľný, a tak pokračovala, hoci mala pocit, že sa vŕta v otvorenej rane plnej soli.

„Postupne sa menil aj môj vzťah s Marekom. Odrazu sa mi začal vyhýbať a nakoniec si zo mňa všetci robili posmech, že som naivná dedinská buchta, ktorá sa chce vydať za prvého, s ktorým sa vyspala. A potom som ho uvidela v meste, ako kráča ruka v ruke s Martou. Skoro som sa zrútila, našťastie mi lekárka poradila, aby som prešla na iný odbor. Usúdila, že nezvládam školu a ja som ju v tom nechala. Hanbila som sa priznať, že skutočná príčina mojich problémov nie je v učive, ale v mojej najlepšej kamarátke."

Romana len zhrozene krútila hlavou a v tvári sa jej zračila zlosť.

„To je ale mrcha! Možno teraz len dostala to, čo jej patrí!"

„Ibaže ja netuším, čo mám robiť," rozhodila Paula bezradne rukami, „neznesiem pomyslenie na to, že ma Silvia podozrieva z trestného činu. A ako ju poznám, určite si svoje podozrenie nenechala iba pre seba, ale už o mne porozprávala polovici mesta."

„Kto sú tí dvaja ďalší ľudia, čo zmizli?" opýtala sa Romana zamyslene.

„Neviem, Silvia mi o nich nič nepovedala a ja som sa ani nepýtala. Vôbec ma to nezaujíma."

„Možno to vieme zistiť," Romana vstala a prešla ku kancelárskemu stolu s počítačom.

„Prečo to chceš zisťovať?"

„Len tak, aby sme si vedeli urobiť lepší obraz. Ak je po nich vyhlásené pátranie, iste to bude niekde na webe. Skúsim zadať Martino meno a priezvisko."

Vyťukala údaje do vyhľadávača a dopísala slovo nezvestná. Na obrazovke sa vynorilo hneď niekoľko odkazov na stránky, kde polícia upozorňovala na jej zmiznutie. Paule prišlo zvláštne pozerať sa za týchto okolností na fotku svojej rivalky. Mohla by pociťovať zadosťučinenie, ale cítila len prázdnotu.

„Aha, tu som to našla!" zvolala Romana po chvíli prekliká vania. „V miestnych online novinách zverejnili aj mená ostatných dvoch zmiznutých. Pozri!"

Paula sa nahla nad obrazovku. Vedľa Martinej fotky uvidela fotografiu peknej mladej ženy približne v ich veku a svetlovlasého tridsiatnika s dôležitým výrazom v tvári. Napriek tomu, že bol fešák, pôsobil arogantným dojmom.

„Nech je už ten únosca ktokoľvek, má dobrý vkus," poznamenala Paula.

„Veru hej, aspoň sa nemusím báť, že unesie aj mňa," rozosmiala sa Romana. „Počkaj!" odrazu spozornela. „Sandra Fusanová a Igor Kráľ," nahlas prečítala mená pod fotografiami nezvestných. „Toho chlapa poznám," z tváre jej v sekunde zmizol úsmev. „Dokelu!" otočila sa k Paule celá bledá. „Obávam sa, že aj ja ti budem musieť niečo povedať."

„Chceš mi povedať, že ten zmiznutý chlap je tvoj bývalý frajer?" opýtala sa Paula prekvapene.

„Nie, nie... V čase, keď som praxovala v banke, Igor bol šéfom personálneho a mal našliapnuté na funkciu riaditeľa. A bol to on, kto mi z ničoho-nič oznámil, že na prácu u nich môžem zabudnúť," povzdychla si Romana.

„Aký dôvod uviedol?"

„V podstate žiadny. Povedal mi, že nakoniec novú silu ne-

prijmú, no neskôr som sa dozvedela, že to miesto obsadili."

„Pravdepodobne si tam pretlačil nejakého kamoša."

„Môže byť. Viac som sa o to nezaujímala. Okrem mňa a Marty tam vtedy praxovalo ešte jedno dievča – Vanda. Veľmi chcela všetkým ukázať, že je najlepšia a očividne mala k Igorovi blízko. Bola som si istá, že v tom má prsty ona, lebo si robí zálusk na moje miesto, ale po škole sa vydala za nejakého pracháča a v tej banke nikdy nepracovala. Neskôr som sa dozvedela od Marty, že s Igorom zostali takzvaní priatelia s výhodami a že naozaj to bola ona, kto u Igora vybavil, aby som tam nezostala. Vanda mala v zuboch aj Martu, tie jej sladké rečičky, úsmevy a medový hlások na ňu nezapôsobili, vedela, že hrá divadlo. Ona sama ho hrala celý život, preto takých ako Marta rozpoznala na kilometer. Avšak radšej zniesla asi Martu, než mňa, lebo mňa všetci chválili a Vanda sa bála, aby som sa nezapáčila aj jej Igorovi," smutne sa usmiala Romana.

„A nemohla byť za tým aj Marta? Ani ona nemá rada, ak chváli iných, navyše, ona rada klame. Na ňu by sa také intrigy viac hodili."

„Neviem, ale Marte na tej praxi vonkoncom nezáležalo. Tvrdila, že ona by nedokázala robiť od deviatej do piatej a že nie je odkázaná na takú prácu."

„Hm, to fakt? Pokiaľ viem, nepatrila k milionárom."

Romana pokrčila plecami. „Nikdy som sa o jej finančnú situáciu nezaujímala."

„Čo ak to má súvis s nami oboma?" vyľakane sa opýtala Paula.

„Pretože poznáme z troch zmiznutých dve osoby? Nuž, štatistika mi nikdy nešla, ale vôbec sa mi to nezdá podozrivé. Keď si uvedomíš, koľko ľudí si stretla vo svojom živote, nie je na tom nič prekvapujúce. Hoci, v prvom momente, keď mi došlo, o koho ide, aj mnou prešiel mráz. Mám dôvod pociťovať voči Igorovi zlosť. Keď ma vykopol, bola som zúfalá. Vnímala som to od neho ako obrovský podraz a navyše